

De Ster

Wist gij niet, dat ik moet zijn in de dingen mijns vaders!

Lukas 2:49

October 1954

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

54e JAARGANG

Nr 10

Redacteur:

DONOVAN H. VAN DAM,
President der Nederl. Zending.

Assistente:

JEANNETTE I. JONGKEES

Vaste medewerkster:

ANN C. OKKER.

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:	Blz.
Schaam U niet voor het Evangelie van Christus, door Stephen L. Richards . . .	291
Het binnenste van de schotel, door Andrée . . .	299
Najaarsconferenties	302
Onze Zonnehoek, verzorgd door Zuster Ann C. Okker	303
Werk voor de levenden en doden, door Ouderling Elray L. Christiansen . . .	307
In mijn vader's voetstappen, door Jeannette I. Jongkees	313
Kinderen en Tiende	313
Een terloopse gedachte	315
Een pioniers-familie	316
Muziekavond te Haarlem	317
Gebeurtenissen in de Zending	319
Uit de Bundel „Adagio”, door Felix Timmermans	320

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADRIJK VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Schaam U niet voor het Evangelie van Christus

door

Stephen L Richards
*Eerste Raadgever
van het Eerste Presidentschap.*

Toespraak gegeven op de 124ste Half-
jaarlijkse Conferentie, die op 4, 5 en
6 April gehouden werd.

IK ben innig dankbaar om hier in deze grote Conferentie van de Kerk met u tezamen te mogen zijn mijn geliefde broeders en zusters. In uw aanwezigheid dank ik voor de zegeningen van gezondheid en sterkte welke mij in staat stellen deel uit te maken van de zaak, welke ons zo na ter harte ligt. Ik dank God voor de getuigenis en overtuiging welke in mijn jeugd reeds tot mij gekomen is en welke door de jaren heen gegroeid is, dat Hij leeft, dat Hij de Organisator en Regeerder van het heelal is, dat Zijn Zoon onze Heiland en Verlosser is en de Heer van deze aarde en dat Zijn Evangelie, welke in den beginne is gegrondvest om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens te bewerkstelligen, waarachtig in zijn volheid hier op aarde is hersteld na een lange periode waarin zijn geest en macht voor God's kinderen verloren waren.

Ik ben zó dankbaar voor deze allesovertreffende zegeningen welke zich in mijn eigen leven voordeden, dat ik reeds jaren geleden besloot met God's hulp en met de beperkte krachten welke te mijner beschikking staan, alles te doen wat ik kon om deze zegeningen aan mijn medemensen, mijn broeders en zusters in het gezin van de Heer, uit te dragen. Met dit doel voor ogen heb ik vandaag een tekst uitgekozen, welke na de allerbezielandste toespraken, die niet alleen hier op deze bijeenkomst, maar ook tijdens de radio-uitzending zijn gehouden, naar ik geloof beslist noodzakelijk is, en welke naar ik vrees in het belang van ten minste enkelen gevoegelijk uw aandacht mag vragen. Ik heb in gedachten de inleiding tot de welbekende definitie van het

Evangelie, welke Paulus ons jaren en jaren geleden in de volgende, eveneens bekende woorden gaf: „.....*Ik schaam mij niet voor het Evangelie van Christus.*” (Rom. 1 : 16). Ik ben geneigd bij deze woorden stil te staan, als ik het gedrag van mannen en vrouwen in en buiten de Kerk naga, welke ik gedurende vele jaren heb gadegeslagen. Ik heb bij vorige gelegenheden al opgemerkt, dat Paulus geïnspireerd moet zijn geweest, toen hij zijn definitie van het Evangelie gaf, om door de eeuwen heen te kunnen zien en met een profetische blik de beweegredenen, de levensbeschouwingen en de neigingen van de mensen door alle eeuwen heen te kunnen bevroeden. Zijn inleiding was niet alleen gerechtvaardigd door dit visioen en de aannemelijkheid hiervan, maar zij was ook in overeenstemming met de woorden van de Meester zelf, toen Hij aan het einde van Zijn prediking na de spijziging van de menigte, deze veel betekenende woorden uitte:

„Want zo wie zich Mijns en mijner woorden zal geschaamd hebben in dit overspelig en zondig geslacht, diens zal Zich de Zoon des mensen ook schamen, wanneer Hij zal komen in de heerlijkheid Zijns Vaders, met de heilige engelen.” (Markus 8 : 38).

Waarom zouden de mensen zich schamen voor het Evangelie van Christus? Het is te begrijpen, dat velen zich niet zullen bekeren en voldoende geloof zullen opbrengen om de goddelijkheid van de Here Jezus Christus en de doelmatigheid van Zijn Evangelie te aanvaarden, maar als zij eenmaal de zekerheid hebben van Zijn werkelijkheid en van de zegeningen welke hieruit voortvloeien, waarom aarzelen zij dan nog om Zijn goedheid en Zijn genadevolle indachtzaamheid jegens hen te erkennen? Ik weet niet of ik in staat ben om de psychologische grondslag voor deze gemoedstoestand uiteen te zetten, maar ik geloof, dat er wel een psycholoog voor nodig is om enige van de factoren, die hieraan medewerken, te kunnen begrijpen.

Zonder twijfel is één van de factoren trots; ik geloof een valse trots, welke aanleiding geeft tot een gevoel van vrees en dit bijna altijd zonder rechtvaardiging, dat een belijdenis van een kerkelijk geloof afbreuk zal doen aan hun gevoel van prestige en stand in een zekere klasse van de maatschappij. Soms is men bang, dat na een dergelijke erkenning, men belachelijk gemaakt zal worden en natuurlijk houdt niemand er van om belachelijk te worden gemaakt, omdat dat de trots en eigendunk kwetst en men dat moeilijk slikken kan.

Er zijn er sommigen die de erkenning van een geestelijke macht zien als een teken van zwakheid, dat de nederigheid, welke noodzakelijk is bij de aanvaarding van goddelijke macht niet tezamen kan gaan met de kracht van mannelijkheid en beslistheid. Dit was in grote mate vervat in de leerstelling van Hitler en is heden ten dage de levensbeschouwing van het Communisme. Ik hoop, dat er niet velen zullen zijn die een dergelijke levensbeschouwing aanvaarden.

Er zijn er enkelen, die denken, dat hun vrijheden worden beperkt door de aanvaarding en erkenning van geestelijke krachten en dat zij er veel vrijer en beter aan toe zijn als zij geen belijdenis van welk geloof dan ook afleggen. In de ogen van degenen die angst hebben voor de consequenties hiervan, hebben zij misschien gelijk, maar zulk een opvatting betekent in werkelijkheid het prijsgeven van de onderhavige beginselen van rechtvaardigheid en een goed karakter.

En dan zijn er degenen, welke misschien wel het grootste deel omvat van de groep in de Kerk welke zich schijnen te schamen voor het Evangelie van Christus, die te zwak zijn om onder alle omstandigheden en condities het recht en de waarheid, zoals zij deze werkelijk beseffen, voor te staan. Enige van hen zijn onze zogenaamde intellectuelen, die zichzelf wijsmaken, dat zij een zeker standsverlies ondergaan in de bedorven en cynische wereld waarin zij zich bewegen, als zij er een eenvoudige en ondubbelzinnige overtuiging van de oppermacht van de Heer en onze afhankelijkheid tegenover Hem op na houden. Hoe zij er toe komen om zichzelf wijs te maken, dat een lagere orde van intelligentie vereist wordt om de allerschoonste en noodzakelijke waarheden en begrippen van leven, menselijk gedrag en bestemming door openbaring te kunnen begrijpen en verkrijgen, dan voor het doen van uitvindingen op wetenschappelijk gebied, kan ik me niet voorstellen. Beide zijn belangrijk en maken deel uit van God's wijze voorziening voor de mensheid. Waarom zouden we één van beiden kleineren?

Er is één manier van denken waarvoor ik enige sympathie kan voelen en dat is voor hem, die aarzelt enige gelofte af te leggen als hij nog niet de kracht heeft verkregen er naar te leven. Hij valt echter niet zo zeer onder dezelfde categorie van hen, die zich schamen voor het Evangelie als van hen, die nog niet voldoende overtuiging van de waarheid bezitten om zichzelf en hun gewoonten te kunnen beheersen. En terwijl ik misschien nog niet op alle factoren en omstandigheden heb gewezen, die deze gemoedstoestand van schaamte voor het Evangelie tweebrengen, zou ik over willen gaan tot de meer belangrijke en positieve gezichtspunten van mijn onderwerp door de omvattende vraag te willen stellen: „**Wat is er in het Evangelie van Christus waarvoor men zich zou moeten schamen?**”

Het Evangelie van Christus is openbaring. De Heiland Zelf was een openbaring, Die naar de aarde kwam om aan de mensen in den vleze de Vader, Zijn persoonlijkheid en Zijn eigenschappen te openbaren. Christus Zelf was in geen enkele betekenis een uitwas van Zijn tijd en omgeving. Hij kwam in schokkend contrast tot de beschouwingen en praktijken welke toentertijd heersten, hetgeen zo indrukwekkend uiteengezet is door onze laatste spreker (Hugh Nibley) tijdens het Zondagavond radio-uur van onze Kerk. Het Evangelie werd in de laatste dagen hersteld door openbaring. Weinige mensen, die bekend

zijn met het leven en de geschiedenis van de Profeet Joseph Smith en de omstandigheden waaronder de herstelling plaats vond, kunnen met eerlijkheid beweren, dat het grote werk, dat hij voorstond, bewerkstelligd is door zijn eigen initiatief en persoonlijke bekwaamheden. Openbaring is de grondlegging van het Evangelie van Christus. Waarom zouden we er ons voor schamen? Zou het iemand gelukkiger maken de oorsprong van het Evangelie toe te schrijven aan de rationalisatie van de mensen? Een dergelijke toestand zou het zeker van zijn autoriteit en levenskracht beroven. Waarom zou enige Christen dat willen doen? Misschien is hij wel geen Christen. Dat ligt aan zijn eigen vrije keuze, maar **als hij een Christen is, hoe kan hij zich dan schamen voor openbaring?**

Het Priesterschap is een noodzakelijk bestanddeel van het Evangelieplan. Waarom zouden mensen zich moeten schamen voor het Priesterschap? In het toekennen van het Priesterschap aan de mens heeft de Heer hem onderscheiden en geëerd, zoals Hij misschien op geen enkele manier had kunnen doen. Het Priesterschap is de macht waardoor de werelden werden geschapen, en is „zonder begin van dagen of einde van jaren.” (Alma 13 : 7). Het is de specifieke overdracht van de autoriteit, het gezag van de Heer ter bediening van de verordeningen van het heilig Evangelie en is het vereiste kleed voor een man om de hoogste beloning in het komende leven te kunnen ontvangen. Het is de meest liefdevolle, weldadige, zorgzame en genadevolle macht en autoriteit, welke ooit in de literatuur beschreven werd. Het verzacht en verzoet het leven van hem, die het draagt en zegent de levens van degenen, die hij dient. Het is het volmaakte plan van dienstbaarheid aan het mensdom, omdat binnen haar sfeer de grootste zegeningen aan de man en de vrouw voorkomen. Waarom zou enige man zich schamen voor deze kostbare gave? Als hij een opdracht had met politiek gezag, zou hij er waarschijnlijk prat op gaan. Ik spreek tot mijn eigen broederen als ik hun vraag, hoe zij zich kunnen rechtvaardigen wanneer zij op luchthartige wijze spreken over deze heilige en goddelijke zegening, die in hun leven is gekomen. Er zijn mannen, dat weet ik, en ik hoop, dat ik niemand beledig als ik hen als een klasse apart vermeld, die het grootste gedeelte van hun leven op lichtzinnige wijze grapjes hebben gemaakt over het Priesterschap. Enige van deze mannen zijn, evenals ikzelf, op een leeftijd gekomen, waarop men niet al te veel jaren meer voor de boeg heeft. Uit vriendschap voor hen vraag ik hun zich te bekeren vóór het te laat is. Vervolgens vermeld ik de wijsheid welke het Evangelie van Christus ons leert omtrent het menselijk lichaam, de constructie en de verzorging hiervan. We zijn veel verschuldigd aan de wetenschap en aan de grote onderzoekers, die ons een steeds groter wordende kennis hebben verschaft over het menselijk lichaam. Ik betuig hiermede oprechte hulde aan hen, die zoveel hebben bijgedragen in het belang

van onze gezondheid, onze welgesteldheid en lange levensduur. Ik geloof, dat er aan deze toegewijde mannen der wetenschap nog veel meer natuurgeheimen zullen worden ontvouwen om vreselijke ziekten te bestrijden en om in nog grotere mate mannen ten bate van de wereld vrij te maken. Maar de wetenschap heeft niet het geheim van het leven zèlf ontdekt, het begin ervan en het doel. Het Evangelie van Christus heeft het antwoord hierop onthuld. Het heeft ons in alle eenvoud verteld over het begin van ons bestaan als geesteskinderen van de Vader, van onze komst naar de aarde om sterfelijke lichamen op ons te nemen, van onze proeftijd hier en onze bestemming als we dat verkiezen, om hoge plaatsen te gewinnen voor de komende eeuwigheden na onze terugkeer bij onze Hemelse Vader. Onze lichamen, welke op deze wijze de eeuwige ziel huisvesten, betekenen dan een verheerlijkt geestelijk begrip, welke de wetenschap hun niet kan geven. Door dit begrip komen we tot het besef, dat we het lichaam niet straffeloos kunnen ontheiligen zonder Hem te beledigen, Die er voor zorgdroeg, dat we het konden ontvangen. Hieruit volgt, dat we er geen vergif in kunnen opnemen of op andere wijze misbruiken zonder ons zelf-respect te kwetsen en zonder grote ondankbaarheid. Welk een aansporing tot gezondheid en reinheid des levens vinden we in dit verheven begrip vervat! Op de voornaamste punten neigen de wetenschappelijke bewijzen van de laatste honderd jaar naar een bevestiging van het Woord van Wijsheid, een product van het Evangelie van Christus. Waar is de bezonnen man of vrouw die zich schaamt voor dit verheven begrip van het menselijk lichaam?

In de maatschappij der mensen wordt over het algemeen erkend, dat er geen grootsere instelling bestaat dan die van ons tehuis. Gezinnen zijn deelluitmakende eenheden van gemeenschappen en volkeren en verstandige mensen over de hele wereld beweren, dat als alles in orde kon zijn met het gezinsverband van de mensen, de vooruitgang van de beschaving verzekerd zou zijn. Buiten de opperheerschappij van één God en het voortkomen van Zijn Zoon is waarschijnlijk de grootste bijdrage welke van de Bijbel uitgaat zijn geschiedkundige en geloofsondersteuning voor de eenheid van het gezin in de patriarchale orde. Vanaf den beginne moesten de man en de vrouw elkaar aankleven. Het huwelijk is door God ingesteld en aan de zonen en dochters werd geboden hun vaders en moeders te eren. Alle vroegere uitspraken betreffende het huwelijk en de familiebanden, zoals in de oude Schriften naar voren gebracht, werden aangenomen en belichaamd in het Evangelie van Christus. Openbaringen gegeven bij de herstelling van het Evangelie in de laatste dagen hebben het begrip van de mens over deze hoogstbelangrijke verwantschap vergroot. Het huwelijk van een man en een vrouw heeft een betekenis gekregen zoals nooit te voren in welke christelijke literatuur ook vermeld, hoewel ontelbare duizenden, die gestorven zijn voor de nieuwe open-

baring kwam, dit zonder twijfel hebben gewenst, en gehoopt. Ik zei gewenst en gehoopt, want ik ben er zeker van, dat christelijke mannen en vrouwen met een hecht geloof in de onsterfelijkheid altijd hebben verlangd naar en gebeden voor de hereniging van hun gezinnen in het hiernamaals. Wel, die zekerheid kwam met het herstelde Evangelie van Christus en de autoriteit van het Heilige Priesterschap, onder welks macht mannen en vrouwen niet langer meer in het huwelijk verbonden werden „tot de dood hen scheidt“, maar tezamen werden verzegeld door banden, die in de heilige huwelijke staat voor **tijd** en **alle eeuwigheid** blijven voortduren, en door het zo opgerichte huwelijksverbond zouden hun kinderen voor altijd en eeuwig aan hen toebehoren. Welk een voldoening voor hem, die waarachtig houdt van zijn tehuis en zijn gezin! Welk een troost in tijden van droevige aardse scheidingen! Welk een hoop en vertrouwen om voor te leven! Ik zou wensen dat alle liefhebbende echtgenoten en vrouwen, vaders en moeders, die in het verleden hebben geleefd en zij die heden ten dage leven, de vreugde, voldoening en bemoediging zouden kunnen smaken, welke deze grote leerstelling van de Kerk van Jezus Christus brengt. **Hoe zou iemand zich kunnen schamen voor dit verheven beginsel van leven en zaligheid?** Schaamt men zich er voor wanneer hij of zij een huwelijk in een Kerk met veel opsmuk en pracht en praal, speciaal bedoeld voor maatschappelijk aanzien, verkiest boven een eenvoudige, rustige, afzonderlijke, betekenisvolle en heilige dienst, opgedragen in de tempel van God? Schaamt zij zich voor het Evangelie van Christus wanneer zij de vereisten van eenvoud en welvoegelijkheid in kleding voor de heilige tempelceremonie van de hand wijst? Schaamt hij zich voor het Evangelie als hij niet de moed en kracht kan opbrengen een persoonlijke gewoonte na te laten, welke onverenigbaar is met het leven dat is weggelegd voor hen die deel uitmaken van de heilige orde van het huwelijk? O, mijn jonge vrienden, die de keuze van een levenspartner overwegen, ik smeed u, schaamt u niet voor het Evangelie van Christus. Maak gebruik van de grote en schone voorrechten, die het u biedt. Als u dit doet, zal een groot geluk uw levens binnenstromen, dat elk klein verlies, dat u misschien denkt te moeten getroosten om de beloofde zegeningen te verkrijgen, verre te boven zal gaan.

We leven in een wereld waarin de goede mensen bidden voor broederschap en vrede. Ik ben er zeker van, dat velen zullen denken dat ze tevergeefs bidden. Het is reeds zoveel jaren geleden, dat er een zekere mate van welgezindheid onder de volkeren bestond, dat we bijna vergeten zijn, dat het ooit heeft bestaan, en dat we er aan wanhopen, of die tijd ooit weer zal komen. Slechts God weet, wat de toekomst ons brengen zal. Wij als mensen moeten berusten in de aanvaarding van Zijn wil en doelstellingen. Ik geloof echter, dat het Hem niet onwelgevallig zal zijn als wij bidden en hopen op vrede en

het ligt zeker niet buiten het terrein van Zijn Kerk om te trachten de grondslagen te leggen voor vrede. Het is ons door openbaring bekend gemaakt, dat een blijvende vrede slechts tot stand kan worden gebracht door rechtvaardigheid en broederschap. Zolang als de tegenstander van het licht en de waarheid in staat zal zijn zijn aanhangers tot opstand tegen God en het Evangelie van Christus te bewegen, zo lang zal er strijd in de wereld zijn.

Ik ben niet één van diegenen, die geloven, dat die strijd nooit ten einde zal komen, want ik heb vertrouwen in de overwinning van de waarheid van God's plannen. Zijn eeuwige plannen zijn voor ons in het Evangelie van Christus uiteengezet, en hoeveel nadruk er ook door staatslieden en mannen van de wereld op andere formules wordt gelegd, de waarachtige Christenen weten, dat alleen overeenstemming met de plannen van het Evangelie blijvende vrede kan brengen. Het Evangelie levert ons een volledig begrip van alle vereisten. Het zegt ons, dat er in de allereerste plaats erkenning moet zijn van de oppermacht en liefde van God de Vader en ten tweede, dat als de mens zichzelf erkent als een kind van God, hij zijn medemensen moet liefhebben. Dit zijn de fundamentele vereisten, maar er worden ons ontelbare aanwijzingen gegeven, hoe wij deze kunnen toepassen.

Zijn Kerk is hier op de aarde opgericht als een tastbare instelling om de goddelijk bepaalde samenleving, waarin de mensen mogen verkeren te bevorderen en te omvatten. Deze regering behoort tot het rechtsgebied van dienaren, die aangesteld zijn in het Heilige Priesterschap en die gemachtigd zijn raad te geven en beslissingen te nemen in het beleid van de Kerk. De samenleving zelf is gevestigd op het fundamentele beginsel en de aanneming, dat persoonlijke zaligmaking hier en in het hiernamaals door onze Heiland wordt vereist, door persoonlijk goed te leven in overeenstemming met de wetten en verordeningen van het Evangelie. De alles-samenvattende functie van de Kerk is haar leden en al God's kinderen te zegenen. Al haar doelstellingen zijn altruïstisch en christelijk; zij vormt Zijn Koninkrijk hier op aarde, gevestigd om het hoge doel te bereiken, dat Hij ervoor gesteld heeft. Al haar instanties streven er naar onder toegewijde leiders en met getrouwe leden dit grote doel te bereiken.

Zij probeert een naastenliefde onder de mensen te scheppen door het vormen van quorums van het Priesterschap, die een voorbeeld zijn van de eenheid, waarvoor Hij met Zijn eigen discipelen vóór Zijn vertrek bad. Wanneer deze broederschap in voldoende mate in de wereld wordt uitgedragen, zal zij vrede brengen. Vrede te brengen in de ziel van de mens en van de hele mensheid is het hoofddoel van het Evangelie van Christus. **Wie zou zich schamen voor dit nobel streven? Wie zou zich er voor schamen om met zulk een verheven zaak vereenzelvigd te worden?** Ik wou, dat ik kon antwoorden: Maar weinig Christenen en niemand in de Kerk van Jezus Christus. Ik ben

er bang voor, dat dat antwoord niet juist zou zijn, maar ik spreek de ernstige hoop uit, dat naarmate de jaren voorbijgaan en de plannen en het doel van de Heer duidelijker worden, het aantal van hen, die zich schamen voor het Evangelie van Christus, snel zal minderen. Ik ben zo vrij om een belofte te geven aan alle christelijke mannen en vrouwen en hun kinderen: Als u in uw binnenste een grotere waardering zou willen ontwikkelen voor de zegeningen, welke in uw levens komen door de zending en het Evangelie van onze Heer, en als u in de aanwezigheid van alle mensen Zijn goddelijke Heerschappij over deze aarde meer vrijelijk zou erkennen, dan zal een mate van vrede en geluk uw harten en zielen binnenvloeien, welke uw levens en die van ontelbare anderen zal verrijken, en God zal u zegenen en u gelukkig maken.

En dan, mijn broeders en zusters in de Kerk en het Koninkrijk van onze Heer, leg ik deze plechtige verklaring af:

Als u zich nooit schaamt voor het Evangelie van Christus, als u altijd tot Hem zult bidden en nooit Zijn heilige naam zult misbruiken, als u nooit het Heilige Priesterschap en de ceremoniën en verordeningen van het Evangelie zult kleineren, dan zal een opstandige geest nooit in uw harten kunnen binnengaan. Uw vertrouwen in het leiderschap van de Kerk zal groeien en toenemen. Uw betrekkingen tot uw broeders en zusters zullen hartelijker en meer liefdevol worden. U zult groeien in geloof en goede werken, en als uw aardse zending voleindigd zal zijn en u heengaat om uw beloning te ontvangen, zal de Heiland u begroeten, zoals Hij heeft beloofd, met deze heerlijke woorden: „Ik schaam Mij voor u niet.”

Dat dat ons lot moge zijn, bid ik nederig in de naam van Jezus.

Amen.

Het binnenste van de schotel....

door *Andrée*

*

In het boek Alma van het Boek van Mormon lezen we over de verschillende onenigheden en twisten tussen de Nephieten en de Lamanieten en in één van de hoofdstukken schrijft Moroni een brief aan Pahoran om versterkingen te zenden aan Helaman in zijn strijd tegen de Lamanieten. Moroni deed dit, omdat hij boos was om de schijnbare onverschilligheid van Pahoran (de regerende rechter) over het lot van de Nephieten en hij verlangde onmiddellijke hulp in de vorm van mensen en materiaal. Zijn boosheid was inderdaad zó groot, dat hij met vergelding dreigde, indien deze hulp niet spoedig zou opdagen.

Dan schrijft hij het volgende:

„Denkt gij, dat het wegens hun goddeloosheid is, dat zovelen van uw broederen zijn omgebracht? Ik zeg u: indien gij dit hebt gedacht, hebt gij geheel verkeerd gedacht; want ik zeg u, dat er velen door het zwaard zijn gevallen, hetgeen te uwer verdoemenis zal zijn;

Want de Here staat toe, dat de rechtvaardigen worden gedood, opdat zijn rechtvaardigheid en oordeel over de goddelozen mogen komen; daarom behoeft gij niet te denken, dat de rechtvaardigen zijn verloren, omdat zij worden gedood; maar ziet, zij gaan in de rust van de Here, hun God, in.

Ziet, ik zeg u, dat ik ten zeerste vrees, dat de oordelen Gods over dit volk zullen komen wegens hun grote onachtzaamheid, ja, tengevolge van de onachtzaamheid van onze regering en haar grote verwaarlozing van haar broederen, ja, van hen, die zijn gedood.

Want als het niet wegens de goddeloosheid was geweest, die het eerst bij onze leiders ontstond, dan hadden wij onze vijanden kunnen weerstaan, zodat zij geen macht over ons zouden hebben verkregen.

Ja, als er geen oorlog onder onszelf was uitgebroken, ja, als deze koningsgezinden er niet waren geweest, die zoveel bloedvergieten onder ons veroorzaakten, toen wij onderling twistten; indien wij onze krachten hadden verenigd, zoals wij tot nu toe hebben gedaan; ja, als die koningsgezinden niet hadden verlangd om macht en gezag over ons uit te oefenen, en als zij getrouw waren geweest aan de zaak van onze vrijheid, en zich met ons hadden verenigd om tegen onze vijanden op te trekken, in plaats van hun zwaard tegen ons op te nemen, hetgeen de oorzaak van zoveel bloedvergieten onder ons was; ja, als wij tegen hen waren opgetrokken in de kracht des Heren, dan zouden wij onze vijanden hebben uiteengejaagd, want het zou zijn geschied volgens Zijn woord.”

En dan volgt in vers 23 het belangrijkste:

„Denkt gij, dat God u voor onschuldig zal aanzien, terwijl gij stil zit en deze dingen aanschouwt? Ziet, ik zeg u: Neen. Ik wilde nu, dat gij zoudt bedenken, dat God heeft gezegd, dat eerst het binnenste van de schotel moet worden gereinigd, en dat daarna ook het buitenste zal worden gereinigd.”

Voorname­lijk voor hetgeen in vers 23 wordt gezegd, zouden we een korte spreuk in de plaats kunnen stellen, die we allen waarschijnlijk wel eens gehoord hebben:

VERBETER DE WERELD,
MAAR BEGIN BIJ UZELF.

Nog korter zouden we kunnen zeggen:

WEEST EEN VOORBEELD.

We bezitten vaak de neiging om de splinter te zien in het oog van onze buurman en niet de balk in ons eigen oog. We willen zo vaak de wereld hervormen en hebben dan geen oog voor de toestand, waarin onze eigen levens verkeren. We behoeven niet altijd alles in het groot te doen, want wanneer wij DE KLEINE DINGEN trachten te doen, waaruit het hele leven ten slotte is opgebouwd, en wanneer wij trachten deze dingen GOED te doen, dan zal ons leven een vruchtbaar voorbeeld voor onze omgeving zijn en zullen wij aan de doelstelling beantwoorden, waarvoor wij hier op aarde zijn geplaatst. Dan zullen wij zorgen, dat **de kern, HET BINNENSTE**

VAN DE SCHOTEL, WIJZELF, goed zijn, en vanuit deze kern zullen wij kunnen werken, om een steeds groter gebied te bestrijken, door de wetten van het Evangelie zowel naar binnen als naar buiten te leven en op deze manier God's Koninkrijk uit te breiden.

Wanneer wij de geboden van God alleen naar **buiten** leven, worden het holle phrasen, omdat wij er dan ons hart niet ingelegd hebben en zelf niet **beleven**, wat we anderen trachten te leren.

Wanneer we de geboden van God alleen naar **binnen** leven, missen ze ook hun doel, want we hebben het Evangelie gekregen om het aan anderen uit te dragen, maar toch moeten we met dit leven naar **binnen** beginnen, omdat we eerst zèlf de waarde van het Evangelie moeten beseffen, vóór we het aan anderen kunnen doorgeven. We kunnen niet iets aan anderen geven, als we het zelf niet bezitten en in verhouding van ons eigen enthousiasme, onze eigen waardering en onze eigen liefde en dankbaarheid voor het bezit van het Evangelie zullen wij het anderen deelachtig kunnen doen worden.

Wij weten, dat Christus hier op aarde als een voorbeeld is gekomen, dat Hij alles, dat Hij de mensen trachtte te leren, Zèlf doorleefde en doorvoelde in Zijn eigen leven. Zijn hele wandeling hier op aarde was van het begin tot het einde een voorbeeld voor ons en een poging om ons, als Zijn medebroeders en zusters,

weer tot Zijn Hemelse Vader terug te brengen.

Hij was en is nog steeds en zal altijd zijn: DE KERN van het Evangelie. waar alles van uitgaat, die geheel zonder zonden was en is, die het Licht uitstraalt, dat de duisternis om ons heen zal doen verdwijnen. We weten, dat Jezus zelf zeide:

„Ik ben het licht der wereld: die Mij volgt, zal in de duisterniet niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben.”

De farizeeën dan zeiden tot Hem: Gij getuigt van Uzelf: Uw getuigenis is niet waarachtig.

Jezus antwoordde en zeide tot hen: Hoewel Ik van Mijzelf getuig, zo is nochtans Mijn getuigenis waarachtig; want Ik weet, van waar Ik gekomen ben en waar Ik henega; maar gijlieden weet niet van waar Ik kom, en waar ik henega.

Gij oordeelt naar het vlees. Ik oordeel niemand.

En indien Ik ook oordeel, Mijn oordeel is waarachtig; want Ik ben niet alleen, maar Ik, en de Vader die Mij gezonden heeft. En er is ook in uw wet geschreven, dat het getuigenis van twee mensen waarachtig is. Ik ben het die van Mijzelf getuig, en de Vader, die Mij gezonden heeft, getuigt van Mij.

Zij dan zeiden tot Hem: Waar is Uw Vader? Jezus antwoordde: Gij kent noch Mij, noch Mijn Vader; indien gij Mij kent, zo zoudt gij ook Mijn Vader kennen.

Jezus zeide: Indien gij mij kende, zoudt ge ook Mijn Vader kennen, waarmede Hij wilde zeggen, dat indien we Hem zouden kun-

nen begrijpen, indien we de dingen zouden kunnen verstaan en doen, die Hij deed, wij ook God de Vader nabij zouden zijn.

Natuurlijk bereiken wij hier op aarde deze staat van goddelijkheid nooit, omdat we te veel gebreken en fouten hebben, maar toch zouden we een klein stapje in die richting kunnen doen, als we aan de woorden van Moroni dachten, die hij aan Pahoran schreef, n.l. dat eerst het binnenste van de schotel moet worden gereinigd, vóór het buitenste gereinigd zal worden; dat we eerst ons ZELF moeten verbeteren, vóór we aan de wereld beginnen, want:

„Het is geen goede boom, die kwade vrucht voortbrengt, en geen kwade boom, die goede vrucht voortbrengt.

Want iedere boom wordt uit zijne eigen vrucht gekend, want men leest geen vijgen van doornen, en men snijdt geen druif van bramen.

De goede mens brengt het goede voort uit den goeden schat zijns harten, en de kwade mens brengt het kwade voort uit den kwaden schat zijns harten, want uit den overvloed des harten spreekt zijn mond.

(Lukas 6 : 43-45)

Ook hieruit leren we weer de belangrijkheid van een goede kern, een goed voorbeeld, van een reine binnenste schotel, en vergroten we ons besef, dat slechts door het zuiver naleven van God's geboden wij éénmaal zullen mogen terugkeren in de nabijheid van onze Vader in de Hemel.

*De Zondagsschool van Groningen tijdens haar uitstapje naar
Zeegse, Drenthe*

Attentie!

Najaarsconferenties de Zending door:

DISTRICT GRONINGEN:

Zaterdag 23 October: Priesterschaps- en Moeders- en Dochters-
bijeenkomst om 7.30 p.m., Poelestraat 54,
Groningen.

Zondag 24 October: 's Morgens om 10 uur: Poelestraat 54,
Groningen.
's Middags om 4 uur: Achter de Hoven 2 c,
Leeuwarden.

DISTRICHT ARNHEM:

Zondag 31 October: Vergadering om 10 uur a.m. en 4 uur p.m.
in het „Muis Sacrum” gebouw, Velperplein,
Arnhem.
Priesterschaps- en Moeders- en Dochters-
bijeenkomst om 12.15 uur in hetzelfde ge-
bouw.

DISTRICT AMSTERDAM:

Zondag 14 November: Vergaderingen om 10 uur a.m. en 4 uur
p.m. in het kerkgebouw Weteringschans 101,
Amsterdam.
Priesterschaps- en Moeders- en Dochters-
bijeenkomst om 12.30 uur in hetzelfde ge-
bouw.

ONZE ZONNEHOEK

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd
Verzorgd door Zr. Ann C. Okker

DE OLIFANT, die niet van zijn slurf hield, door Anne Guy.

*

Baby Olifant snelde omlaag naar de rand van de Stille Poel. Hij leunde voorover en keek in het rimpelloze water. Hij keek een hele tijd.

Toen ging Baby Olifant in het groene gras langs de poel zitten en begon te huilen. Dikke tranen welden op uit zijn ogen en liepen langs zijn slurf en ploften neer in het gras.

De Oude Krokodil, die lui in de Stille Poel rondzwom, zag Baby Olifant huilen.

„Wat is er aan de hand, Baby Olifant?“, riep de Oude Krokodil.

„Het is mijn neus. Mijn lange, lelijke trompet-neus,“ snikte Baby Olifant. „Ik wil een mooie, kleine, glimmende neus net als mijn vriendjes de Panda Beren of de Sakiwinki apen. Geen enkel ander dier in het Grote Oerwoud heeft zo'n lange en lelijke neus als ik.

„O lieve, lieve,“ zei de Oude Krokodil glimlachend, terwijl hij al zijn scherpe witte tanden liet zien. „Daar weet ik wel een oplossing voor! Je hoeft alleen maar je lange trompet-neus in de Stille Poel te laten zakken. Dan zal ik er voor zorgen, dat je neus zo kort wordt als je hem maar hebben wilt. De slurf van een Olifant zou een hartig hapje als ontbijt voor mij zijn!“

Baby Olifant sprong haastig op. „Nee, dank je, Oude Krokodil. Er zal toch wel een gemakkelijker manier zijn om een korte neus te krijgen.“

Stampend en stampend ging Baby Olifant op weg in het Diepe Oerwoud. Plotseling sloegen hem enige scherpe takjes op de rug. Hij keek op in de hoge palmboom. Zijn vriendjes, de Sakiwinki apentweelingen keken op hem neer en lachten hem uit.

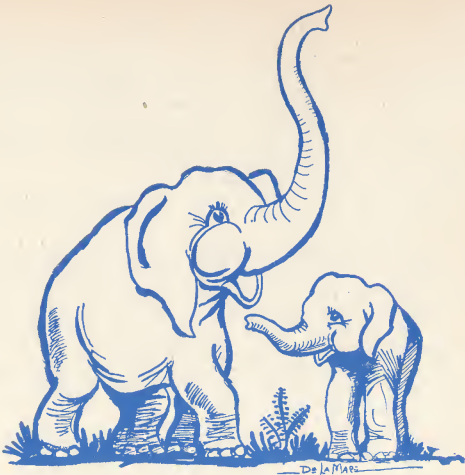
„Ha-ha-ha,” schaterden zij. „Baby Olifant houdt niet van zijn lange trompet-neus. Zou je niet willen, dat je ook zo'n kleine glimmende neus had als wij, Baby Olifant?”

En weer kwam er een regen van scherpe takjes naar beneden die precies in de slurf van Baby Olifant prikten.

Zelfs zijn vriendjes plaagden hem met zijn neus! Zijn ogen vulden zich met tranen en stampende ging hij verder het Diepe Oerwoud in. Hij kwam bij een kleine open plek en daar stond een moeder-hert, die op een vriendelijke rustige manier naar hem keek.

„Ach, Mevrouw Hert,” zei Baby Olifant. „U hebt zulk een goed gevormde neus. Kunt U me ook zeggen, hoe ik kan maken, dat mijn lange trompet-neus net zo kort als de uwe wordt?”

Moeder Hert dacht een poosje na. Toen zei ze: „Misschien dat je neus, als je hem in koele, natte bananenbladeren wikkelt en hem

gedurende drie dagen vochtig houdt in het water van de Gele Rivier, een beetje krimpt."

„O, dank u vriendelijk, Moeder Hert," zei de Olifant. En hij wikkelde zijn lange trompet-neus in natte bananenbladeren en liet hem gedurende drie hele dagen in het water van de Gele Rivier slepen. Maar toen hij hem er weer uithaalde, was hij nog langer dan tevoren! Toen begon Baby Olifant werkelijk te huilen. Hij huilde zó hard, dat hij niet eens een luid trompet-geluid hoorde en ook niet het kraken van het kreupelhout.

Hij keek op en daar stond nog een dier — een dier precies zoals hij, met een neus, die zelfs nog langer en rimpeliger was dan de zijne.

Nu moeten jullie weten, dat Baby Olifant nog nooit eerder een andere Olifant had gezien. Zijn vader en moeder en al zijn ooms en tantes en neefjes en nichtjes waren door jagers gevangen genomen kort nadat hij geboren was. Baby Olifant was opgegroeid tussen beren en apen en krokodillen en herten.

Hij was zo verbaasd toen hij een dier zag, dat er precies zo uitzag als hij, dat hij geen woord kon uitbrengen.

„Wie ben je?" zei hij ten slotte.

„Ik ben Selma Olifant," zei de andere olifant. „Waarom huil je in hemels naam?"

„Wel," zei Baby Olifant verlegen, „Ik houd niet van mijn lange

trompet-neus. Ik wil een kleine glimmende hebben.”

Hij wilde nu niet al te veel drukte meer om zijn neus maken omdat hij zag, dat die van Selma nog veel erger was dan van hemzelf.

Selma hief haar slurf op en maakte er een luid, vreugdevol geluid mee. „Kleine, glimmende neuzen deugen niet. Zou je met een kleine, glimmende neus zulk een geluid kunnen maken?” vroeg ze.

„Nee,” zei Baby Olifant. „En ik wist helemaal niet, dat je met een lange trompet-neus ook een geluid kon maken.”

„Nu, probeer het dan eens,” zei Selma.

En Baby Olifant gaf een stoot nog langer en luider dan Selma met haar lange trompet-neus.

„Let op,” zei Selma. En zij bukte zich naar het water van de Gele Rivier en pakte een grote klomp zachte, koele modder op met haar lange trompet-neus en patste het boven op haar kop.

„Kijk eens hoe die mooie, koele muts mijn hoofd beschermt tegen het branden van de zon in het Diepe Oerwoud. Zou je zulk een koele muts kunnen maken met een kleine glimmende neus?”

„Nee,” zei Baby Olifant. En hij bukte zich naar de zachte modder van de Gele Rivier en maakte voor zichzelf een nog grotere en zachtere moddermuts dan die van Selma.

Stampedestamp wandelde Selma naar een grote dadelpalm. Zij strekte haar grote trompet-neus naar boven en plukte enkele heerlijke dadels en gaf ze aan Baby Olifant.

„Lange trompetneuzen zijn leuk, Baby Olifant,” zei ze en smikkelend op de heerlijke dadels gingen de twee olifanten, stampedestamp, verder het Diepe Oerwoud in.

Moeder Hert zag ze samen heel gelukkig voorbijgaan. En ze sprong weg naar haar babies zonder zelfs aan Baby Olifant te vragen of zijn neus gekrompen was of niet.

De Sakiwinki apen gluurden naar beneden en begonnen te plagen: „Ha-ha-ha! Twee lange trompet-neuzen! Ha-ha!” Schaterden zij.

Maar Selma fluisterde iets tegen Baby Olifant en hij hief zijn lange trompet-neus omhoog en ving een Sakiwinki aapje en gaf hem er een flink pak slaag mee. En al de andere Sakiwinkis maakten dat ze door de bomen wegkwamen en zeiden geen woord meer over neuzen. Ten slotte kwamen zij bij de Stille Poel.

De Oude Krokodil zwom er lui in rond. Hij tilde zijn kop op, opende zijn bek en liet al zijn glimmende tanden zien.

Maar juist toen hij op het punt stond iets te zeggen, hieven de twee olifanten hun slurven op en gaven zulk een luid, vreugde vol trompetgeluid, dat de Oude Krokodil maakte, dat hij wegkwam naar het diepste water van de Stille Poel en het laatste, wat hij zag van Baby Olifant en Selma Olifant was, dat zij samen in het groene gras langs de Stille Poel zaten met hun beider lange trompet-neuzen vrolijk in elkaar gestrengeld.

Werk voor de levenden en doden

door Ouderling Elray L. Christiansen,
Assistent van de Raad der Twaalven

★

Ik heb er altijd van gehouden naar het mooie lied „Het Volmaakte Gebed” te luisteren en op dit ogenblik moet ik aan de laatste paar woorden van dat lied denken:

*En deel met alle behoeftigen, dat bid ik U,
die grote schat tevredenheid, die op deez' dag de mijne is.*

Terwijl we hier zitten, broeders en zusters, zijn we gezegend met grote schatten van tevredenheid, aangezien we er ten volle van overtuigd en verzekerd zijn, dat God leeft en dat dit Zijn Kerk en Koninkrijk is; beseffende, dat als we de geboden van de Heer onderhouden, wij in Zijn tegenwoordigheid terug mogen keren; dat wij onze handen mogen uitstrekken om onze geliefden en vrienden deze zelfde zegeningen te verschaffen. Dit geeft ons een grote mate van tevredenheid. Maar we moeten niet in deze tevredenheid stil blijven zitten, want de Heer heeft op onze schouders de verantwoordelijkheid gelegd niet alleen onze eigen levens te vervolmaken, maar ook het Evangelie aan de hele wereld te leren. Daarop is in deze conferentie de nadruk gelegd. Bovendien heeft Hij ons de verantwoordelijkheid opgelegd onze gestorven familieleden na te gaan, hun namen in de tempels te doen opnemen en daar de verordeningen te ontvangen om als plaatsvervangers te kunnen optreden.

Er zijn mensen, zelfs onder ons, die dit deel van het Evangelieplan kleineren en geringschatten. Er zijn veel mensen in de wereld, die er helemaal niet in geloven en toch is het waar en is het onontbeerlijk voor het welzijn en de zaligheid van zowel de levenden als de doden! Aangezien God rechtvaardig is, is in Zijn goddelijk plan eveneens het middel en de macht vervat, waardoor zij, die zonder een kennis van het Evangelie zijn gestorven, dit kunnen horen en als zij het willen, datgene kunnen ontvangen, dat reeds in deze conferentie is vermeld, namelijk de grote gave van onsterfelijkheid en eeuwig leven.

„Want daartoe is ook den doden het Evangelie verkondigd geworden, omdat zij wel zouden geoordeeld worden naar de mens in het vlees, maar leven zouden naar God in den geest.”
(I Petr. 4 : 6)

Aangezien God een rechtvaardig God is, zijn dezelfde beginselen, dezelfde verordeningen en dezelfde condities, die van toepassing zijn op de zaligheid van de levenden, ook van toepassing op de zaligheid van de doden — zelfs die van de doop, welke naar wij weten, noodzakelijk is voor ons lidmaatschap in de Kerk en het Koninkrijk van God. De Heer heeft gezegd:

„Tenzij een mens geboren is uit water en uit geest, kan hij het Koninkrijk God's niet ingaan.”

(Joh. 2 : 5)

Dat betekent, dat hij gedoopt moet worden en de Heilige Geest ontvangen.

Toen de Heiland dat nu zeide, heeft Hij geen uitzonderingen gemaakt. Er werd geen onderscheid gemaakt tussen de levenden en de doden. Allen werden inbegrepen; allen moeten aan deze allereerste vereiste voldoen, verbonden aan het lidmaatschap en het burgerschap in dat koninkrijk.

Wilford Woodruff zeide (morgen acht-en-zeventig jaar geleden) hieromtrent iets, toen hij deze belangrijke verklaring gaf:

„God is geen aanzienner des persoons; Hij zal niet de éne generatie voorrechten schenken en deze aan een andere onttrekken; en de hele menselijke familie, vanaf Vader Adam tot op deze dag, moeten het voorrecht bezitten om ergens het Evangelie van Christus te horen;

Er moet hun gepredikt worden in de geestenwereld. Maar niemand zal hen daar dopen, daarom moet iemand in den vlees hen bij volmacht dienen, opdat zij geoordeeld kunnen worden naar de mens in het vlees en deel kunnen uitmaken van de eerste opstanding.”

(Discourses of Wilford Woodruff, blz. 179.)

En toen zei een paar jaar later deze grote man: „Wij moeten deze

tempels binnegaan en onze doden verlossen..... Dit is het grote werk van de laatste bedeling, de verlossing van de levenden en van de doden."

Dit nu is een enorme taak, een reusachtige opdracht. Ik ben er echter van overtuigd, dat als we werken met de middelen en krachten, die ons ter beschikking staan en ons uiterste best doen bij dit verlossingswerk voor de doden, de Heer ons, evenals Hij ons in het onmiddellijke verleden heeft gedaan, verdere manieren en middelen en verdere mogelijkheden zal verschaffen, waardoor dit werk beter kan worden uitgevoerd.

Het is met een goede reden, dat Hij deze verantwoordelijkheid op onze schouders heeft gelegd. Het leert ons onzelfzuchtig te zijn. Het leert ons liefde voor anderen. Het leert ons christelijk te zijn en zelfs in werkelijkheid verlossers op de Berg Zion te worden.

Een andere reden waarom Hij deze verantwoordelijkheid op onze schouders heeft gelegd is, om dóór middel van ons te voorzien in de noodzakelijke verordeningen voor hen, die gestorven zijn. Mijn broeders en zusters, wij kunnen aan deze opdracht ten behoeve van de doden niet ontkomen!

Opdat de rechtvaardige doden bij rechtmatig gezag de verordeningen welke noodzakelijk zijn voor de zegeningen van onsterfelijkheid en eeuwig leven zouden kunnen verkrijgen, beloofde de Heer lang, lang geleden aan de wereld, dat Hij vanuit Zijn tegenwoordigheid iemand zou zenden, die de autoriteit en de sleutelen bezat om dit werk op de aarde opnieuw aan te vangen. Deze belofte werd gegeven door middel van Maleachi, de profeet, toen hij zeide:

„Zie, Ik zend ulieden de profeet Elia, eer dat die grote en die vreselijke dag des Heren komen zal; en Hij zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hunne vaderen; opdat Ik niet komen en de aarde met den ban sla.”

(Mal. 4 : 5-6)

Nu zeide de Profeet Joseph Smith, dat onder dit woord wederbrengen moet worden verstaan het binden of verzegelen van de harten van de kinderen aan hun vaders, en omgekeerd. Ik houd van de woorden van Moroni aan de Profeet Joseph met betrekking hierop. Moroni zeide:

„Zie, Ik zal het Priesterschap aan u openbaren, door de hand van Elia de profeet, voordat de grote en vreselijke dag des Heren komen zal; En hij zal de aan de vaderen gemaakte beloften in de harten der kinderen planten, en de harten der kinderen zullen zich tot hunne vaderen wenden;

zoals zij op de meest wonderbaarlijke wijze hebben gedaan.

„De Ster”

„Indien het niet zo ware, de gehele aarde zou bij de komst van die dag geheel verwoest worden.

(Leer en Verbonden 2 : 1-3)

De letterlijke vervulling van deze belofte heeft in onze dagen plaatsgevonden! Als we de 110de Afdeling van de Leer en Verbonden opslaan, zullen we ontdekken, dat de voorspelling van de Profeet Maleachi letterlijk in vervulling is gegaan; dat Elia is gekomen. Op 3 April 1836, toen Joseph en Oliver zich in de Kirtland Tempel bevonden, trokken zij zich na bepaalde ceremoniën, met inbegrip van het avondmaal, terug achter het spreekgestoelte; met het voorhangsel gesloten, bogen zij hun hoofden in plechtig en stil gebed, en verklaarden, nadat zij waren opgestaan van hun gebed, dat:

„De sluier werd van onze geesten weggenomen, en de ogen van ons verstand waren geopend.

Wij zagen den Here staan op het borstwerk van het spreekgestoelte voor ons, en onder Zijn voeten was een plaveisel als van zuiver goud, in kleur gelijk amber.

Zijne ogen waren als een vlam vuurs, het haar Zijns hoofds was wit gelijk de reine sneeuw, Zijn aangezicht overtrof de glans der zon, en Zijne stem was als het geluid van een geruis van grote wateren, de stem van Jehova zelf....”

(Leer en Verbonden 110 : 1-3)

De Heer vertelde hun, dat hun zonden vergeven waren; dat Hij dat gebouw, de tempel in Kirtland, als het werk van hun handen had aanvaard; dat dit slechts een begin was van dergelijke zaken en dat

„.....de harten van duizenden en tienduizenden zullen zich grotelijks verheugen tengevolge van de zegeningen welke uitgestort zullen worden, en de begiftiging welke aan Mijn dienstknechten in dit huis geschonken is.

En de faam van dit huis zal zich in vreemde landen verspreiden....”

(Leer en Verbonden 110 : 9-10)

en de Heiland vertelde hun, dat dit slechts het begin was van de zegeningen, welke over de hoofden van de mensen van de hele wereld zouden worden uitgestort.

We hebben al gedeeltelijk de vervulling hiervan gezien.

Nadat dit visioen beëindigd was, verscheen Mozes aan hen en droeg hun de sleutelen over voor de vergadering van Israël van de vier delen der aarde. Dit werd gevolgd door het verschijnen van Elias, die de bedeling van Abraham overdroeg, toen verklaarden zij:

„Na dit visioen opende zich een ander heerlijk visioen voor ons, want Elia, de Profeet, die ten hemel opgenomen werd zonder de dood te smaken, stond voor ons en zeide:

Ziet, de tijd is nu gekomen, waarvan door de mond van Maleachi was gesproken, getuigende dat hij (Elia) zou gezonden worden vóór de grote en vreselijke dag des Heren komen zou.

Om de harten der vaderen tot de kinderen te keren, en de kinderen tot de vaderen, opdat de gehele aarde niet met een vloek zou geslagen worden —

„Daarom”, (en dit is het belangrijkste)....

„Daarom zijn de sleutelen dezer bedeling in uw handen toevertrouwd, en hiervoor moogt gij weten, dat de grote en vreselijke dag des Heren nabij is, zelfs voor de deur.

(Leer en Verbonden 110 : 13-16)

En dus, mijn broeders en zusters, heeft de vervulling van de profetie van Maleachi in onze tijd plaats gevonden? Het is geschied en de machten, die aan Joseph werden gegeven, strekken zich thans ook tot anderen uit, zodat de mensen van de hele wereld, als zij wilden, gezegd kunnen worden en opdat alle verordeningen van het Evangelie met macht en rechtvaardigheid (gerechtigheid) kunnen worden beëindigd.

Nu weet ik, dat mensen zeggen, en ze hebben het mij gezegd: „Dat geloven we niet.” Maar het ongeloof van een miljoen mensen verandert toch niet het feit! Het herstel van dit Priesterschap zal, zoals is voorspeld, de aarde redden van volkomen verwoesting bij de komst van de Heer, anders zou Zijn plan worden gedwarsboomd; en men heeft ons verteld, dat Hij gezegd heeft, dat Zijn doel en Zijn plannen niet gedwarsboomd zullen worden, maar dat alleen de plannen en de daden van de mensen op niets zullen uitlopen.

We moeten niet veronderstellen dat de zending van Elia en de machten, welke hem gegeven werden, alleen tot de doden beperkt bleven, want de levenden moeten ook deze zelfde verordeningen ontvangen en ze laten uitvoeren als zij verhoging en het eeuwige leven in het celestiale koninkrijk der hemelen willen verkrijgen.

Wat is het toch prachtig om de jonge mensen — alle mensen, in grote aantallen naar de tempels van de Heer te zien komen om hun zegeningen te ontvangen. Hoe gepast is het de ouders en de grootouders tezamen met hun kinderen te zien komen. Dit is de ideale manier, want als we in het volgende leven tezamen met onze gezinnen zullen zijn, leek het me altijd het beste om in dit leven onder soortgelijke omstandigheden wat ervaring in het samenzijn op te doen.

De verplichtingen van de Heiligen der Laatste Dagen zijn drievoudig:

1. Zich voor te bereiden om naar de Tempel te gaan en hun zegeningen te ontvangen en hun kinderen te leren zó te leven, dat zij waardig zullen zijn en een verlangen mogen hebben om ook te gaan.
2. De verslagen van onze doden te verzamelen en ze in de tempels te brengen.

3. Naar het huis des Heren te gaan en daar zo nu en dan onze diensten te verlenen voor hen, die zonder kennis van het Evangelie zijn gestorven.

Slechts door dat te doen kunnen we onszelf vervolmaken en een volheid van vreugde ontvangen in dit leven hier en in het hiernamaals. De Profeet Joseph heeft gezegd, dat we niet traag moeten zijn in dit werk. Ik weet, dat velen er werkzaam in zijn, dat velen er zorgzaam mee bezig zijn, maar het grootste deel van ons bekommert er zich niet om. We moeten het niet overlaten aan Tante Martha of iemand anders om onze doden na te gaan en de tempel te bezoeken; we moeten maar niet aannemen, dat het al gedaan is; het is onze persoonlijke plicht om dit werk te doen! De Profeet heeft gezegd, dat de Heiligen niet al te veel tijd hebben om hun doden te redden en te verlossen en de levende bloedverwanten tezamen te brengen, omdat het zo belangrijk is, dat ook zij gered zullen worden. „Zij hebben niet al te veel tijd,” zeide hij, „voordat de aarde zal worden geslagen en het vernietigingsvonnis over de aarde zal worden uitgesproken.” (Zie Leringen van de Profeet Joseph Smith, blz. 330). Dus voordat die dag komt en terwijl het nog dag is en de nacht, waarin geen mens kan werken, nog niet is aangebroken, laat ons verheugd zijn met deze grote herstelling en laten wij aan het werk deelnemen tot onze vreugde en voldoening. Dat wij dit mogen doen, bid ik nederig in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen.

„AFSTAND”

Is dit niet de telkens terugkerende les van onze levens?

Maar hoe vaak geschiedt het, dat hetgeen waarvan wij van harte afstand deden, ons met dubbele zegening terug gegeven wordt.

Anon

*„In mijn vader's
voetstappen”*

Een vader en zijn zoon
staken beiden over straat
„Zie pappie,” riep kleine Toon
„Hoe mijn stap in de Uwe gaat.”

Hoe die handjes ook bewegen
Wat dat hoofdje ook verstaat
„Zie pappie,” roept hij je tegen
„Hoe mijn stap in de Uwe gaat.”

Toon is nu een forse man
met veel succes in het leven
dank hiervoor geeft hij aan hem
in wiens voetspoor hij is gebleven.

Het kind dat van vader het goede leert
blijft voor het kwade ongedeerd
Immer klinke het in zijn leven
„In Uw voetspoor ben ik gebleven.”

J. I. J.

KINDEREN EN TIENDE

vertaald uit de „Deseret News” door W. v. d. Does.

In het algemeen weten de Heiligen der Laatste Dagen wel dat zij hun kinderen dienen te onderrichten in het Evangelie. Het is één van God's geboden. Niet iedereen komt dit gebod echter even nauwgezet na.

Zij die het wél na willen komen, leren hun kinderen dat zij moeten bidden en het Woord van Wijsheid houden, dat zij niet mogen

vloeken en zich in alle opzichten behoorlijk hebben te gedragen. Maar als men zulke ouders vraagt of zij hun kinderen ook leren tiende te geven, dan geven zij meestal ten antwoord dat kinderen geen tiende behoeven te betalen, alleen volwassenen.

Moeten kinderen tiende geven? Geldt dit gebod uitsluitend voor volwassenen?

Reeds Salomo leerde dat men reeds vroeg moet beginnen met een kind de rechte weg te laten bewandelen. Groot geworden zal het er dan niet zo licht van af-dwalen.

Wanneer leert een mens het gemakkelijkst? In zijn kinderjaren of op later leeftijd?

Er zijn mensen die blijven volhouden dat hun kinderen niets betreffende godsdienst onderwezen behoort te worden vóór zij meerderjarig zijn. Over zulke dingen moeten zij zelf kunnen beslissen, is dan meestal de reden die wordt aangevoerd. Maar wél leren zij hun kinderen te eten, baden en spreken vóór zij volwassen zijn; ook wachten zij niet tot hun spruiten meerderjarig zijn om hen op school te doen. Bijna iedereen geeft evenwel toe dat het verkeerd is om het onderwijzen van godsdienstige beginselen tot de meerderjarigheid uit te stellen. Toch willen velen sommige geboden, zoals dat van tiende b.v., maar liever laten rusten tot de kinderen zelfstandig zijn geworden.

Nogmaals vragen wij: Hebben volwassenen met tiende te maken? Mag het gebod van tiende aan kinderen worden opgelegd? Al verdienen zij geen loon, hebben zij daarom in 't geheel geen „inkomsten” waarop het gebod van toepassing is? Moet het gebod hun reeds jong worden geleerd — of zij inkomsten hebben of niet — opdat zij, volwassen geworden, het trouw zullen blijven opvolgen?

Er was eens een ouderpaar dat het er over eens was dat ook de kinderen die verordening wel degelijk moesten naleven. Op zijn vijfde verjaardag kreeg een kind, behalve andere geschenken, altijd ook een echte gulden. Deze gulden werd benut om er het kind mede te leren wat het gebod betekent. De ouders brachten het kind aan het verstand wát een gulden eigenlijk is, en dat hij evenveel waard is als vier kwartjes, tien dubbeltjes of honderd centen. Vervolgens leerden zij de kleine dat alleen God de gever is van alle dingen, en dat Hij van ons verlangt, om van alles wat Hij ons geeft, één tiende deel weer aan Hem af te staan. Dit versje leerden zij hem dan op te zeggen:

*„God wil dat ieder kind
de wet van tiende kent;
een dubbeltje van een gulden
en van een dubbeltje een cent.”*

De gulden werd dan ingewisseld voor tien dubbeltjes, die in een rij naast elkander op tafel werden gelegd. Eén ervan werd dan apart gelegd en men vroeg het kind of het dat éne dubbeltje aan de Heer zou willen geven als het de negen andere van Hem mocht houden. Zulk een les leverde geen enkele moeilijkheid op.

Vader en moeder namen de jongen dan bij de hand, en gingen naar de gemeente-president en de jongen gaf hem het dubbeltje voor tiende. De gemeente-president, die begreep waar het om ging, schreef dan een ontvangstbewijs voor een dubbeltje uit en het kind

plakte dat dan in het Gedenkboek dat één van zijn jaardagscadeautjes was.

Vanaf dat ogenblik betaalde de jongen altijd trouw zijn tiende. Waarvan gaf hij tiende? Iedere week kreeg hij een kleinigheid als hij zijn speelgoed niet had laten slingeren, en toen hij wat groter was, gaven zijn ouders hem iedere Zaterdag iets voor de werkjes die hij in huis en in de tuin gedaan had. Van dat alles gaf hij tiende. Het werd iets vanzelfsprekends.

Zo kwam het dat hij altijd aan tiende dacht als hij op enigerlei wijze geld ontving; en toen hij in het Aäronische Priesterschap werd opgenomen, was het niet meer nodig zich eerst nog reenschap te geven van het gebod van tiende, want hij was reeds lang gewend het op te volgen. Man geworden week hij ook nimmer

van die goede gewoonte af, omdat die hem reeds zo vroeg was bijgebracht.

Alle onderdelen van het Evangelie moeten de kinderen worden onderwezen. Hun hersens zijn wakker; zij kunnen alles begrijpen. Het Evangelie dient zo eenvoudig mogelijk aan de jeugd te worden geleerd. Geloof groeit niet alleen door onderricht in het Evangelie, maar vooral als de leerling ziet dat er ook werkelijk naar geleefd wordt.

Wij weten dat het geloof zonder de werken dood is. Laten wij daarom onze kinderen niet alleen in de leringen van het Evangelie onderwijzen, doch laat ons er zorg voor dragen dat onze daden bewijzen dat ons eigen geloof waarachtig is. Dan zullen onze kinderen, groot geworden zijnde, eveneens sterk zijn.

* * * * *

Een terloopse gedachte.

Op een keer gaf ik drie honden een been. Een nam het aan en hield het stevig vast, het met woest gegrom bewakend. De tweede pakte het aan en legde er zijn poten op, er zo af en toe aan likkend, maar ondertussen een scherp oogje houdend op de andere twee, klaarblijkelijk in de hoop bij de eerste de beste gelegenheid de andere botten weg te stelen. De derde nam zijn bot en ging er gemakkelijk bij zitten en zonder aandacht aan de andere twee te schenken, begon hij zijn bot af te kluiven, en at het helemal op. Toen hij het op had, kwam hij al kwispelstaartend naar mij toe om mij te bedanken.

En ik dacht — hoe menselijk zijn hun daden. De almachtige God heeft ons allen intelligentie en talenten geschonken, toch zijn er sommigen die in plaats van die eigenschappen te gebruiken, zich zelf omgeven met angst en vrees, terwijl anderen zich laten gaan in zelfzucht en hebzucht. Maar sommigen zijn er, Gode zij dank, die hun portie met tevredenheid aanvaardden en hun dank betuigen voor hun deel aan zegeningen.

EEN PIONIERS- FAMILIE

James C. Taylor was de jongste van veertien kinderen — waarvan er twaalf met hun moeder, die weduwe was naar Utah kwamen, nadat hun vader op weg naar Utah was gestorven.

Broeder Taylor trouwde met Sarah M. Hyde en nam zijn bruid mee naar Kaysville (Utah). Later verhuisden zij naar Eden in de Ogden-vallei.

Toen zij in Eden woonden vroeg President Brigham Young eens aan Broeder Taylor om een hoeveelheid tarwe ten geschenke voor de Salt Lake Tempel. Gaarne stemde hij in dit verzoek toe en toen zij later om het graan kwamen, nam Broeder Taylor een bezem om de laatste korrel uit de schuur op te vegen om de opdracht te kunnen vervullen.

Toen President Brigham Young deze toewijding tegenover de Kerk zag, beloofde hij Broeder en Zuster Taylor, dat wat hun roepingen ook zouden zijn, zij nooit gebrek aan meel zouden hebben.

Spoedig na dit voorval werden Broeder en Zuster Taylor geroepen om pionierswerk te doen in Cache Valley (Idaho), waar zij zich in Fairview vestigden. Zij moesten vele ontberingen door-

staan, eerst droogte en daarna sprinkhanen, die de oogst vernietigden. Gedurende zeven jaren volgde de ene mislukking na de andere, maar hun vertrouwen verslapte nooit. Op zekere dag maakte Zuster Taylor van het laatste meel een brood en terwijl zij het in de oven schoof, keerde ze zich om naar Broeder Taylor en zeide: „Dat is het laatste meel, dat we hebben, maar ik herinner me nu ook de belofte, die ons door President Brigham Young is gegeven.” Broeder Taylor zeide: „Ik weet dat de Heer ons zal helpen.” Diezelfde dag kwam er een man met een lading meel aanrijden en zeide: „Ik zie, dat u daar een partij cederpalen hebt liggen, waarvan ik een gedeelte graag voor meel zou willen omruilen.”

Broeder Taylor zeide: „Neem maar alles wat u hebben wilt en laat het meel hier.” De vreemdeling liet voldoende meel voor de familie Taylor en alle burens achter. Broeder en Zuster Taylor waren buiten zichzelf van vreugde en toen zij naar buiten gingen om de man te bedanken, was hij verdwenen en zij hebben nooit geweten, wie hij was.

25 SEPTEMBER 1954
ZATERDAGAVOND 7.80

FEEST PROGRAMMA

HAARLEMSE GEMEENTE
CORNELISSTEEG 9

MUZIEKAVOND TE HAARLEM

Wij zijn altijd verheugd als wij een programma hebben kunnen bijwonen, dat boven het gemiddelde stond. Boven het gemiddelde, dit kunnen we zeker zeggen van de muziekavond die op 25 September te Haarlem gehouden werd.

Wat hier gepresteerd werd, was een streling voor het oor, zoveel schoons als er ten gehore werd gebracht.

Ook Elder de Mann als ceremoniemeester slaagde er ten volle in aan de avond een gezellige noot te geven.

Waar genoten wij het meest van. Het is moeilijk te zeggen, de quatre-mains van Zr. Vunderink, de zingende Zusjes Haarbosch of de grappige opmerkingen van Elder Lyon en zijn onvergetelijk pianospel. We kunnen nog vele anderen noemen, die een pluim verdienen, zeker niet te vergeten Elder Weenig, de organisator en zijn medewerkers. Na afloop van het programma was er gelegenheid tot dansen en het versterken van de inwendige mens, waarvan gretig gebruik werd gemaakt. Er was een ongedwongen sfeer en veel talent. Bravo! Haarlem! Mogen andere plaatsen volgen met programma's op een hoog peil stand als deze.

Bijgaande illustraties zijn gedeelten uit het gedrukte programma; het bewijst wel dat er ook tekentalent aanwezig is.

J. I. J.

BOEKENNIEUWS

*Een keuze van waardevolle boeken die op uw
boekenplank een ereplaats moeten hebben.*

*

NEDERLANDSE LECTUUR:

Het Evangelie door alle Eeuwen heen	f 1.—
Een Redelijke Theologie, door John Widtsoe	„ 0,60
Het leiderschap van Joseph Smith	„ 1,10
De leringen van Joseph Smith	„ 2,25
De leringen van Joseph Smith (volledig)	„ 5,50
Een doeltreffend Plan voor Zendingswerk	„ 1,50
Het Boek van Mormon	„ 3,50
De Parel van Grote Waarde	„ 1,50
De Leer en Verbonden	„ 3,50
Een Stelselmatig Plan voor het onderwijzen van het Evangelie ...	„ 1,50
Het Boek van Mormon, Leer en Verbonden en Parel van Grote Waarde, in één band gebonden	„ 9.—
Practische Verwijzer	„ 0,50

ENGELSE LECTUUR:

Smile Posts of Satisfaction	„ 4.—
Hugo's Dutch	„ 3.—
Joseph Smith vertelt zijn eigen geschiedenis	„ 0,15
(Joseph Smith Stories)	
De Profet der Mormonen	„ 0,10
(The Mormon Prophet)	
Gereorganizeerde Kerk	„ 0,25
(The Reorganised Church)	
Stralen van Levend Licht-boekjes	„ 0,15
(Rays of Living Light)	
Tractaten — los	vrij
Tractaten fotos-plastic (per stel)	f 3,50
Genealogische formulieren	„ 0,03
Familie Tabellen	„ 0,03

Stort vandaag nog op gironummer 240615 of per postwissel.
Laan Van Poot 292, Den Haag

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

GEHUWD:

van den Berg, Hendrika Grada; met Bietse Sietse Wagenaar te Amsterdam.

INGEZEGEND:

Winkel, Jonny Freddy; 29 Augustus 1954 te Groningen.

Boogaard, Margriet; 1 September 1954 te Den Haag.

Piket, Willemina Hazina Christina; 5 September 1954 te Den Haag.

Ten Hove, Gerrit Willem; 5 September 1954 te Apeldoorn.

Wolters, Fred Antonio Moroni; 5 September 1954 te Groningen.

GEDOOPT:

de Heus; Jannetje Gerarda; 11 Juli 1954 te Apeldoorn.

Boot, Dirkje; 10 September 1954 te Delft.

Beelaard, Nico Abraham, 10 September 1954 te Den Haag.

Hazenberg, Olga Alida Everharda Moltzer; 10 September 1954 te Den Haag.

Kleijweg, Marie Liëna; 10 September 1954 te Den Haag.

Portielje, Winston; 10 September 1954 te Den Haag.

Rens, Elsa; 10 September 1954 te Den Haag.

Wiersma, Adriaan; 10 September 1954 te Den Haag.

GEORDEND:

Ruis, Hendrik; als Leraar, 18 Juli 1954 te Gouda.

Kik, Hans; als Diaken, 12 September 1954 te Rotterdam.

van den Berg, Johan Fredrik; als Diaken, 13 April 1954 te Haarlem.

Hoogland, Roelof; als Priester, 18 April 1954 te Haarlem.

OVERLEDEN:

Drenth, Martje Hut; 18 Augustus 1954 te Amsterdam.

Wuffele, Johanna V. B. Bockhoven; 11 September 1954 te Den Helder.

OVERGEPLAATST:

Robertson, Douglas A.; van Nijmegen naar Dordrecht.

Bienz, Joseph Ray; van Dordrecht naar Schiedam.

Leeman, Theodorus; van Dordrecht naar Schiedam.

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

Adriana van der Waal-Dalebout en John van der Waal, Los Angeles, Californië, werkzaam te Utrecht als G.P.

Fisher, William; van Oakland, Californië, te Nijmegen.

John van der Waal

Adriana v. d. Waal-Dalebout

William Fisher

Uit de Bundel „Adagio”

*Met U zijn er geen verlen meer
en alles is nabij,
Des levens aanvang glinstert weer,
geen gisteren en geen morgen meer,
geen tijd meer en geen uren,
geen grenzen en geen muren;
en alle angst voorbij,
verlost van schaduw en van schijn,
wordt pijn en smart tot vreugd verheven.
Hoe kan het zo eenvoudig zijn.
Hoe kan het leven Hemels zijn,
met U, o kern van alle leven.*

Felix Timmermans

